

Sebastijan Pregelj

Službena pot

Po ploščadi je odjeknil strel. Nekaj trenutkov je vladala smrtna tišina, ki je ustavila čas, ko si ni tega nihče želel. Če bi se čas ustavil nekaj sekund prej, bi si tisti dan vsi navzoči zapomnili kot enega srečnejših.

Kakšno minuto nazaj je v cerkvi odzvenela slovenska pesem. Takrat so še zadnji ljudje vstali iz klopi in se pokrižali pred sliko, ki je blaženo devico prikazovala z ostjo v rokah. Zgoraj so jo obletavali angeli, pod nogami pa se ji je zvijala strašna kača s prebodeno glavo. Slika *Naše gospe*, ki bi morala viseti na tistem mestu, je bila pri restavratorjih. Tako je pisalo na listku, ki je bil napopan na medeninasto konstrukcijo. Romarjev, ki so se tako kot vsak dan stekali k svetišču, to ni zmotilo, tako kot ni zmotilo skupine Slovencev, ki je imela mašo ob deveti uri.

Večina tistih, ki so stali na ploščadi pred cerkvijo, je v mesto prispela dan ali dva prej. Prišli so z vseh koncev Južne in Severne Amerike. Jože, ki je srečanje organiziral, je že pred meseci razposlal vabila na vsa društva slovenskih izseljencev v obeh Amerikah. Tistim, ki se bodo prijavili pravočasno, je obljubil pomoč pri iskanju prenočišča. Nekaj se jih bo lahko nastanilo pri naših družinah, za druge bomo poiskali sobe v motelih in cenejših hotelih, ki jih na obrobju Ciudad de México ne manjka.

Urniki srečanja je bil preprost: ob devetih sveta maša, ob desetih pogostitev na ploščadi pred cerkvijo, zatem organiziran prevoz v predmestje in kratek kulturno-umetniški program v domu *Svoboda*. Ob dvanajstih kosilo, do treh prosto, potem pa okrogla miza s temo *Nov veter v domovini*. Za naprej urnika ni bilo, saj nihče niti približno ni vedel, kako se bo odvijala okrogla miza. Za naslednji dan je bila načrtovana maša v farni cerkvi, preostanek dneva pa je bil namenjen razpravi ter zaključkom in sklepom.

Še zadnji ljudje so torej pohiteli iz cerkve, kjer je na razgreti ploščadi stala množica prazne oblečenih mož in žena. V senci

ob zidu so bili trije muzikanti. Prvi je igral harmoniko, drugi klarinet, tretji pa kontrabas. Naprej od muzikantov je stalo nekaj lesenih klopi, na katerih so bile potice, domač kruh, klobase in steklenice vina. Pri vsaki je stala ponosna gospodinja, ki je pripravila dobrote.

Takrat je odjeknil strel. Morečo tišino, ki se je zdela začetek večnosti, je pretrgal presunljiv krik. Ženska pri šestdesetih je padla na kolena in si z rokami šla v lase. Na tlakovcih pred njo je ležal moški v sivi obleki. Noge in roke je imel iztegnjene od sebe, pod telesom se je večala črna luža krvi, v kateri se je lesketalo dopoldansko sonce.

Šele krik je ustavil ljudi na ploščadi. Prej so mislili, da je pok povzročila petarda ali motor ali kaj tretjega, zaradi česar se ni vredno obračati, kaj šele ustaviti. Zdaj so dobro videli, da se je moralo nekaj zgoditi.

Jože! se je ženska na kolenih zazibala naprej in nazaj in naprej ter z glavo udarila moškemu v prsi. Moj Jože! je z obema rokama krčevito zgrabila sivo obleko in jo spustila šele, ko sta k njej počepnila moža, jo prijela vsak z ene strani in jo počasi dvignila ter opotekajočo se spravila k ženskam pri klopeh, ki so že imele pripravljen stol in kozarec vode.

Medtem se je nad možem začel sklanjati belobrad starec v elegantni svetli obleki. Rekel je, da je zdravnik. Najprej je ležečemu privzdignil glavo, razrahljal kravatni vozel in odpel zgornji gumb na srajci, potem se je s palcem in kazalcem dotaknil vratne arterije, zadržal dih, se namrščil, še malo počakal in pogledal navzgor proti možem, ki so stali v tesnem krogu, ter odkimal: mrtev je.

Duhovnik, ki je šele takrat prihitel iz svetišča, se je zrinil med možmi in obstal nad zdravnikom, ki je spet odkimal, da ni kaj. Požrl je slino, s kazalcem in sredincem mrtvemu zaprl oči, nad njim napravil znamenje križa in se vrnil v cerkev. Zgrabil je telefon, dvignil slušalko, zavrtel številko in policistu v centrali povedal, kaj se je pravkar zgodilo.

Preden je prispela policijska patrولا, so mrtvega prenesli v cerkev in ga položili na zadnjo klop. Eden izmed mož je rekel, da je Jože umrl mučeniške smrti pod streli komunistov. Še tukaj nam ne dajo miru, preklete kurbe hudičeve! je zaklel in si naslednji trenutek z dlanjo pokril usta.

Potem ni bilo dolgo, ko so se k cerkvi vrnili zadihani in prepoteni možje, ki so takoj, ko so videli, kaj se je zgodilo, stekli na vse strani ploščadi. Jasno jim je bilo, da morilec ne more biti daleč, po drugi strani pa jim je bilo še bolj jasno, da je verjetno takoj, ko je opravil svoje delo, stopil na ulico in se izgubil v množici ali pa se je potuhnil nekje, kjer ga nikoli ne bodo našli. Ampak nekaj je bilo treba narediti.

Ožbalt je tisti čas sedel v taksiju, ki ga je peljal od severa proti središču mesta. Nekje na pol poti je taksistu pomignil, naj ustavi, mu čez sedež pomolil bankovec in skočil iz avta. Nekaj časa je pešačil, ko pa se je hoje naveličal, je zavil v lokal čez cesto. Pri šanku je sedelo nekaj Indijancev, ki se niso zmenili zanj. Sedel je za mizo v kotu in naročil pivo.

Na poti do hotela se je ustavil v poslovalnici letalske družbe in vprašal, kdaj leti prvo letalo v Frankfurt. V ponedeljek, mu je rekla uslužbenka in dodala, da so vsi sedeži zasedeni. In naslednje? se je namrščil. V sredo, se je ženska prijazno nasmehnila, obrnila list in zmajala z glavo, da so tudi na tistem letalu vsi sedeži zasedeni. In naslednje?! je Ožbalt s prsti nejevoljno zabobnal po plastificiranem pultu. V četrtek, ga je pogledala uslužbenka. Na tistem letalu je še nekaj prostih mest. Dobro, je moški prikimal, iz žepa izvlekel denarnico in kupil vozovnico.

Preostanek dneva je preživel v hotelski sobi. V glavnem je spal. Šele zvečer je vstal, stopil k oknu, odgrnil zaveso in pogledal na ulico. Spodaj je bilo ljudi kot sredi dneva. Nekaj časa je stal ob oknu in gledal dol, potem se je vrnil v posteljo. Z nočne omarice je vzel revijo letalske družbe, jo odprl nekje na sredini, a ni začel brati, ker so mu misli takoj odtavale nazaj, v Frankfurt, kjer je pred dnevi čakal letalo za Ciudad de Mexico.

Medtem ko je sedel v letališki kavarni in listal revijo, je pristopil moški pri šestdesetih, se opravičil, ker moti, ampak videl je, da gospod bere slovensko revijo. Povedal je, da je tudi sam Slovenec, žal pa ne živi v Sloveniji. Na srečo se stvari spreminjajo in prej ali slej se bodo spremenile tudi v domovini in takrat se bo verjetno lahko vrnil tako kot na tisoče drugih. Ožbalt mu je pritrtil, da se stvari res spreminjajo. Saj ne zamerite, je moški za kratek čas prisedel in začel govoriti o tem, da so Slovenci po svetu še kar dobro organizirani, da čas sprememb ni daleč in da imajo tisti iz obeh Amerik v naslednjih dneh srečanje. Domovini bi radi pomagali po svojih najboljših močeh, je iz notranjega žepa izvlekel vizitko in jo pomolil Ožbaltu. Če bi kar koli potrebovali, se je še enkrat opravičil, ker ga je zmotil, vstal in odšel.

Zdaj je Ožbalt odložil revijo, odprl predal nočne omarice, ven vzel denarnico in poiskal vizitko, ki mu jo je dal moški v Frankfurtu. Nekaj časa jo je vrtil med prsti in večkrat zmajal z glavo, da mu je precej olajšal delo. Ko je naslednji dan prispel v Ciudad de Mexico, se je s taksijem odpeljal naravnost v hotel, kjer je bila rezervirana soba na ime, ki ga je imel tudi v potnem listu, seveda pa to ni bilo njegovo pravo ime. V predalu nočne omarice ga je čakal list iz šifranta, s katerim je dešifriral sporočilo, ki ga je dobil na komandi pred odhodom. Takrat je izvedel, kaj je njegova naloga. V Ciudad de Mexico je prišel likvidirat Jožeta G., organizatorja srečanja slovenskih emigrantov. Srečanje Slovencev iz obeh Amerik je bilo načrtovano za soboto in nedeljo. Do tega ni smelo priti. Naprej je bil urnik srečanja, s pripisom, da informacija ni sto-odstotno zanesljiva, ter nekaj podatkov o tarči. Fotografija je bila v svetem pismu. Ožbalt je večkrat zmajal z glavo, da mu je Jože G. precej olajšal delo. Fotografija, ki ga je čakala, je bila stara vsaj dvajset let. Težko bi ga prepoznal.

Prede je zaspal, je premišljeval, ali je bilo srečanje na letališču naključje, usoda ali kaj tretjega.

Zjutraj ga je prebudilo zvonjenje zvonov. V sobo je sijalo sonce. Ožbalt je na hitro vstal in odšel v kopalnico. Petnajst minut pozneje je stopil na ulico.

Pomešal se je med množico, ki se je na tej strani ulice valila navzdol, proti jugu, na drugi strani pa navzgor, proti severu. Ko je na svoji desni zagledal stransko ulico s trgovnicami, se je izluščil iz množice. Dobro uro si je ogledoval srebrn nakit v izložbah trgovin, na pragu katerih so sedeli prodajalci, ga ogovarjali in mu zagotavljali najboljšo kakovost po najugodnejši ceni. Na koncu je stopil v trgovino, ki v ničemer ni izstopala od drugih, in kupil dva kompleta, sestavljena iz verižice, obeska, zapestnice in prstana.

Ko se je vrnil v hotel, je pred vrati sobe za trenutek obstal. Spreletel ga je nenavaden občutek, zato je zadržal dih, uho prislonil ob vrata in prisluhnil. Iz sosednje sobe se je slišalo moškega in ženske, v njegovi je bila tišina. Izvlekel je ključ, odklenil vrata in vstopil. Nič nenavadnega, se je razgledal po sobi. V recepciji je naročil, naj mu ne pospravljajo sobe, zato je bila postelja razmetana, omara odprta in stol nekje na sredi prostora. Čez stol je visela brisača, pod njim so ležale nogavice od prejšnjega dne.

Ožbalt je stopil k oknu in zagrnil težko zaveso. V sobi je bilo zadušljivo, ampak hoje po ulicah, polnih ljudi, se je hitro naveličal. Slek je srajco, ki je bila po hrbtu mokra, jo obesil na obešalnik in ga zataknil čez vrata omare. Mislil si je, da se bo hitro posušila. Sicer se mu pa tako ali tako nikamor ni mudilo.

Sezul je čevlje, slekel hlače in se zleknil na posteljo. Iz papirnatega ovoja je vzel kompleta nakita in si ju še enkrat ogledal. Mislil si je, da je imel z darili srečo. Dostikrat se je zgodilo, da tam, kjer je opravljal nalogo, ni bilo česa kupiti ali pa je bilo premalo časa. V takšnih primerih je kakšno malenkost kupil kar v brezcarinski trgovini na letališču, toliko, da s službene poti ni prišel praznih rok.

Čez čas je nakit odložil na nočno omarico, odprl predal in ven vzel Sveto pismo. Takrat je v sosednji sobi začela škripati postelja. Najprej je samo škripala, a je kmalu začela udarjati ob steno. Temu je sledilo pritajeno hropenje moškega in stokanje ženske.

Ožbalt je nekaj časa listal knjigo, ki je imela hrbet zgoraj in spodaj natrgan, da so ven štrlele rdeče niti tkanine, v katero je bil oblečen karton. Pomislil je, da je knjiga kot vsaka druga. Pod rdečo tkanino se skriva debel karton, v katerega so s čisto navadnim sukancem všite strani iz čisto navadnega papirja, ki z leti rumeni, črke pa bledijo. Težko bi rekel, si je knjigo ogledoval z vseh strani, da se je ljudje dotikajo z največjim spoštovanjem in da jo poljubljajo iz čiste ljubezni. Če bi se je dotikali dovolj spoštljivo, ne bi bila vsa natrgana in nacufana, je pihnil skozi nos. Če bi jo poljubljali iz čiste ljubezni, bi se jim izpolnilo več želja.

Z vsako roko je zgrabil eno platnico in knjigo obrnil z listi navzdol. Ven je padel potiskan listek, ki je bil zataknen nekje notri. Knjigo je odložil pod posteljo in v roke vzel listek, ki je na eni strani prikazoval Marijo v dolgi rdeči obleki, prekrito z zelenim ogrinjalom, na katerem so bile zlate zvezdice. Nebeška mati je imela sklenjene roke, zaprte oči in polt precej temnejšo kot na

podobah, ki jih je bil Ožbalt vaju od doma. Stala je na rjavem čolnici, vsaj Ožbaltu se je tisti trenutek zdelo, da bi bil lahko tisto pod njenimi nogami edino čolnič, ki ga je od spodaj podpiral ali nosil angel. Okoli vsega, kar je bilo na podobici, je bil zlat žar. Spodaj je s črnimi črkami pisalo *Nostra Signora de Guadalupe*. Na hrbtni strani je bilo besedilo v španščini.

Zdaj je moški na drugi strani stene hropel kot smrtno ranjena žival, ženska pa je cvilila v sunkih, kot je postelja udarjala ob steno. Dokler ni moški zarjul kot bik, ki ga je toreador pravkar smrtno zabodel. Obtežena postelja je še zadnjič udarila ob steno. Bik se je z vso svojo težo zrušil po peščenih tleh, je pomislil Ožbalt. Ko se bo rdeč prah, ki ga je dvignil padec mogočne živali, polegel, se bodo gledalci še enkrat prepričali, da je bik res padel, potem pa vstali s sedišč in navdušeno vzdikali ime toreadorja.

Ožbalt je podobico, ki jo je našel v Svetem pismu, spravil v denarnico.

Proti večeru je odšel v mesto. Na hitro je izbral vokalno restavracijo, sedel za majhno mizo in naročil pivo. Natakarkar mu je na mizi pustil jedilni list. Ožbalt ga je vzel v roke in si šepetal napisane besedne zveze. Po zvenu si je skušal predstavljati, kakšna bi utegnila biti jed. Ko se je natakarkar vrnil z vrčkom, je Ožbalt s prstom pokazal vrstico, ki mu je zvenela najbolj obetavno. Misli si je, da je treba kdaj pa kdaj poskusiti srečo.

Medtem, ko je čakal, se je Ožbalt zabaval z mislijo, kaj vse mu utegne prinesiti brkat moški v črnih hlačah, beli srajci in rdečem telovniku, okrancljanem z zlatimi okraski. Vsake toliko je pogledal proti sosednjim mizam, kaj jejo tam. V glavnem mu je dišalo. Končno je prišel na vrsto. Natakarkar je predenj postavil globok krožnik, na katerem je bila zelena paprika v rdeči omaki. Na mizo je odložil še košarico s kruhom, prtiček in pribor, mu prikimal *dober tek* in odhitel stran. Ožbalt je pomislil, da je dobil, kar je naročil, z dobro mero negotovosti pograbil vilico in se previdno lotil paprike. Najprej je ugotovil, da je polnjena. Skrbno jo je prepolovil in vsako polovico nagnil na svojo stran. Lotil se je polovice, ki je bila obrnjena proti njemu. Ko je imel nadev v ustih, ga je skrbno prežvečil in pogoltnil. Sploh ni slabo, je v usta ponesel nov grizljaj. Paprika se mu ni zdela dosti drugačna od tistih doma, edino omaka je bila bolj pekoča. In med mesom so bile rozine.

Prede je bil s hrano pri koncu, je v restavracijo pričebljala skupinica žensk. Ožbalt nanje ni bil pozoren, saj je imel dovolj dela z analizo polnjene paprike. Poleg tega je imel prazen vrček. Z očmi je sledil natakarkarju sem in tja po prostoru ter potrpežljivo čakal trenutek, ko se bo moški s črnimi brki obrnil k njemu, da mu bo lahko pomahal in privzdignil vrček v znamenje želje po novem. To se je zgodilo v trenutku, ko je proti njemu pogledala tudi ena izmed žensk. Nekaj je zašebetala tistim, s katerimi je malo prej prišla, vstala od mize in pristopila k njegovi. Ožbalt se je presenečeno nasmehnil. Bila je ženska iz poslovalnice letalske družbe. Povabil jo je, naj prisede. Ženska se je

sprva branila, češ da je s sestričnami prišla na kozarček in da ga je hotela samo pozdravit, vendar ni bila posebej prepričljiva, zato je Ožbalt vztrajal. Naj bo, je končno prisledla.

Takrat je pristopil tudi natakak. Ožbalt je pogledal žensko, kaj bo. Sam je naročil še eno pivo. Natakakru je istočasno pomignil, naj odnese krožnik, na katerem je v ostankih omake, ki se je po robovih že prisušila, ležalo nekaj debelejše kože, ki je ostala od paprike. Preden se je natakak vrnil s pijačo, je ženska povedala, da ima dobro novico. V letalu, ki leti prihodnji dan v Frankfurt, sta dva sedeža nepričakovano prosta. Mož in žena bi morala potovati v Evropo, vendar se je moškemu zgodila nesreča, je povedala Erendira Juanita, kot se je trenutek zatem predstavila.

To pa je dobra novica! so se Ožbaltu zasvetile oči. Ne mislim to, da se je moškemu zgodila nesreča, se je v isti sapi popravil, bognedaj, seveda ne, ampak to, da grem jutri domov. Zjutraj pridite v poslovalnico, da vam zamenjam karto, je rekla ženska. Veste, se je nasmehnila, takoj, ko sem izvedela za spremembo, sem se spomnila na vas. Edino tega, kje naj vas iščem, si nisem mislila. Ampak za to je poskrbela naša gospa, se je s kazalcem in sredincem dotaknila okroglega obeska na verižici ter se nagnila nekoliko nazaj, ker je natakak prinesel pijačo.

Ožbalt je napravil kratek požirek in si obliznil ustnice. Tudi ženska je napravila požirek in vprašala, če je v mestu poslovno. Aha, je pritrdil. Se mi je zdelo, je ženska prikimala. Sicer ni moja stvar, je skomignila z rameni, ampak zakaj niste imeli povratne karte? Povratne karte? je moški nagubal čelo in zmajal z glavo, da je v takšnem poslu. Včasih vem vnaprej, kdaj bo delo končano. V takšnih primerih se odpravim na službeno pot s povratno vozovnico v žepu. Ampak večinoma se ne ve, koliko časa bom potreboval. Takrat si moram karto za nazaj priskrbeti sam. Erendira Juanita mu je prikimala in dodala, da je očitno. Kaj je očitno? se je Ožbalt, ki mu je pogled ušel z njenih temnih oči na kipeče prsi, zdrznil. No, se je nasmehnila ženska, to, da ste v mestu službeno. Tisti, ki pridejo kot turisti, se bolj sprostijo. Privoščijo si, je napravila požirek.

Tudi Ožbalt je napravil požirek, pogledal žensko in se nasmehnil. Bal se je, da mu pogled spet uide na njene prsi. Pravzaprav se ni bal pogleda na njene prsi, pač pa tega, da ga bo spet zalotila. Zbal se je, da bi narobe razumela. Nobenih takšnih namenov ni imel. Če bi jo hotel zvleči med rjuhe, bi se je med klepetom vsake toliko bežno dotaknil, dokler mu dotikanja ne bi vračala v tolikšni meri, da bi jo upal prijeti za roko in poljubiti na členke prstov. Potem bi na hitro plačal in jo objemajoč okoli pasu odpeljal v hotelsko sobo. Še malo, pa bi postelja udarjala ob steno ...

Ste si ogledali mesto? ga je vprašala Erendira Juanita. Če sem si ogledal mesto? je bil presenečen Ožbalt. No ja, mu je prikimala ženska, ste si ogledali kakšno znamenitost? Sem, je prikimal moški. Recimo Guadalupe. Ste bili v baziliki? so se ženski zasvetile oči. Aha, je pritrdil, ker je videl, da bi jo

razočaral, če bi odgovoril drugače, pa tudi sicer ni bilo daleč od resnice. V samo baziliko resda ni stopil, a si jo je zelo natančno ogledal od zunaj, z okolico vred.

Poglejte, je Erendira Juanita s palcem in kazalcem prijela obesek na verižici, se nagnila čez mizo in mu ga pokazala. Vidite? To je naša gospa, je povedala. Decembra leta tisoč petsto enaintrideset se je prikazala Juanu Diegu. Od takrat naprej je to naš največji praznik, se je še kar nagibala nad mizo, da so se prsi nevarno dotikale kozarca in je bilo videti, da ga bodo zdaj zdaj prevrnile, vendar Ožbalt ni mogel z roko seči tja pod zvonove ljubezni in kozarca odmakniti na varno, ker tega pravzaprav ne bi smel opaziti, vsaj ne medtem ko mu je mlada Mehičanka kazala obesek s podobo *naše gospe*.

Obesek sem dobila v dar, se je Erendira Juanita končno vzravnala. Kozarec je ostal na mizi. Nekaj časa sta oba molčala. Ožbalt je napravil zadnji požirek piva, Erendira Juanita pa je svoj kozarec samo prestavila, čeprav je bilo v njem še nekaj pijače. Pogledala je na uro in cmoknila, da je pozno. Domov moram, je rekla z glasom, da Ožbalt ni bil prepričan, ali sliši v njem nekaj, kar mu pravi, da ženska v resnici noče stran in se bo hitro pustila prepričati, da še malo ostane, tako kot se je pustila prepričati, da je prisedla. Ožbalt se je na hitro odločil, da je ne bo prepričeval, ker je ni imel za kaj. Še sam je pogledal na uro in prikimal, da je res že pozno ter pomahal natakarkarju za račun.

Zjutraj je vstal malo pred deveto. Pločnik je bil poln ljudi in cesta avtomobilov, ki so hupali drug drugemu in pešcem, skakajočim med njimi, medtem ko so skušali čim hitreje priti na drugo stran, še največ pa je bilo takšnih, ki so hupali kar tako, ker se jim je zdelo zabavno, še zlasti onim, ki so imeli posebne hupe, pri enih so zavijale kot policijske sirene, pri drugih tulile kot razjarjene zveri in pri tretjih trobile refrene znanih pesmi.

Ožbalt je pohitel iz sobe. Na ulici je pomislil, da ima srečo. Pa res, kakšna sreča, da sem srečal Erendiro Juanito! Zamenjala mi bo karto in bom že danes odletel domov, se je nasmehnil in se takoj zresnil, ker ga je spreletel dvom: mogoče vse skupaj sploh ni naključje.

Upočasnili je korak in si s palcem in kazalcem pomel oči. Kako ga je Erendira Juanita prejšnji večer našla? Menda se nista v dvajsetmilijonskem mestu srečala po naključju? Morali so mu slediti. Čisto mogoče, da mi že ves čas sledijo, je obstal. Zdaj čakajo samo še najprimernejši trenutek. Ožbalt je dobro vedel, da se tu in tam kakšen operativec ne vrne z naloge. To sodi k službi. Vendar nikoli ni pomislil, da bi se lahko zgodilo ravno njemu. Na svet je gledal z druge plati.

Erendira Juanita, je šepnil ime mlade Mehičanke. Je mogoče, da so mu prejšnji večer nastavili past, v katero se po čudežu ni ujel? Računali so, da bo podlegel ženskim čarom, a jih je presenetil, kot bi vedel, da Erendira Juanita ni prijazna uslužbenka letalske družbe, pač pa mrha, ki so jo emigranti plačali, da jim ga pripelje v mišelovko. Drek, je pihnil skozi nos in obstal

nasproti poslovalnice letalske družbe. Vrata so bila na stežaj odprta, vendar ni mogel videti, kaj se dogaja notri, saj so bile šipe prelepljene s plakati svetovnih znamenitosti s pripisanimi cenami.

Nekaj časa je tako stal in gledal čez cesto, potem se je v trenutku odločil, da mora noter. Sicer ne bom nikoli vedel, ali je bila past ali ne, je pogledal po cesti levo in desno ter stekel do dvojne črte na sredi. Dva avtomobila je počakal in se pred tretjim pognal čez. Vozniku sicer ni bilo treba zavirati, a je vseeno pohupal in s pestjo požugal skozi okno.

Na drugi strani ceste se je Ožbalt vzravnal, si v rokav obrisal potno čelo in stopil v poslovalnico letalske družbe. Z očmi je poiskal Erendiro Juanito in stopil proti njej. Ko ga je zagledala, se je nasmehnila in rekla: ste pa zgodnji. Ožbalt je skomignil z rameni in iz žepa izvlekel vozovnico.

Pridite, je stopila k okencu, ki je bilo do takrat zaprto. Na vrtljivem stolu se je obrnila in z mize, ki je bila ob steni, na kateri je bila karta sveta in nad njo nekaj ur, ki so kazale čas v različnih časovnih pasovih, vzela debel zvezek. Srečo imate, se je nasmehnila in vzela vozovnico, ki jo je potisnil skozi odprtino. Veste, da imate srečo? ga je pogledala. Aha, je moški odsotno prikimal in se takoj obrnil nazaj k vratom, kot bi pričakoval, da bo zdaj zdaj vstopil revolveraš, izpod suknjiča izvlekel svoj najljubši revolver ter ga z enim samim strelom smrtno zadel.

Je kaj narobe? ga je vprašala Erendira Juanita, potem ko mu je skozi režo potisnila novo vozovnico, a je ni vzel. Kako? se je obrnil k njej. Tukaj je vaša vozovnica, je ženska ovojnico še nekoliko potisnila skozi režo. Letalo imate ob šestih. Aha, je Ožbalt prikimal in vprašal, koliko je dolžan. Prav nič, je ženska odkimala. Potem pa hvala, je ovojnico prepognil, zatlačil v hlačni žep in odšel. Zunaj ga je prešinilo, da bi jo lahko povabil na pijačo ali se ji kako drugače oddolžil za prijaznost in ustrezljivost. Lahko bi ji prinesel bonboniero ali šopek rož. Recimo. Ampak zdaj je, kar je, si je obliznil suhe ustnice in odhitel proti hotelu. Čimprej je hotel na letališče.